

gøre de direkte Skatter til den overvejende finansielle Indtægtskilde, det var netop under Indtryk deraf, at Venstreministeriet skaffede de nye Indtægter som Forbrugs-skatter paa Luksusvarer, og jeg spørger: Hvor i Alverden vilde den højtærede Regering nu have været henne finansielt, hvis vi ikke havde gjort det? De bekæmpede i sin Tid denne Lovgivning paa det voldsomste, men nu er det den, som de finansielt og politisk lever paa. Med en saa voldsom Nedgang som den, der har fundet Sted i Udbyttet af Formue- og Indkomstskatten, kunde der ikke leves paa dette Grundlag, men der maatte skaffes et andet. Og det blev skaffet, under voldsom Modstand fra de Herrers Side, men saaledes, at de nu ikke tør rokke noget som helst væsentligt derved; det er jo, som jeg sagde før, en nødvendig Betingelse for deres finansielle og politiske Eksistens som Regering.

Jeg maa i Forbindelse hermed sige, at det er ganske urimeligt, naar det fra forskellige Sider er gjort gældende, at naar jeg fremhævede som den Rækkefølge, i hvilken der skal hjælpes, Taksterne som Nummer 1, Lettelse af Kommuneskatterne som Nummer 2, skulde dette vise, at jeg har opgivet Tanken om at reducere Formue- og Indkomstskatten. Nej, paa ingen Maade, det har jeg ingenlunde opgivet. Der ligger heri kun en Klassificering, en Betoning af, at Kommuneskatterne maa gaa forud med Hensyn til Lettelse af den Grund, at de under en Krisesituation som den nuværende trykker endnu haardere, end selv Formue-skatten gør, idet de jo for saa stor en Del hviler paa Bruttobesiddelse uden Fradrag af Gæld, hviler paa Ejendomsskyld eller paa Grundskyld; derfor kommer de til at hvile saa meget haardere i en Tid, da den faste Ejendom giver en saa meget ringere Afkastning, mange Gange overhovedet regnskabsmæssigt ingen Indtægt giver. Men det betyder aldeles ikke, at jeg ikke mener, man ogsaa bør have Opmærksomheden henvendt paa en Reduktion af Formue- og Indkomstskatten, ganske særligt af Formueskatten.

Det ærede Medlem Hr. Wilmann var saa glad ved, at jeg havde sagt, at Kommunernes Byrder burde lattes, og sagde, at det var det, Socialdemokraterne altid havde sagt; der hvilede for meget paa Kommunerne og for lidt paa Staten. Som hele vor sociale Lovgivning er bygget, er det aldeles nødvendigt, at der maa finde en Fordeling af Byrderne Sted mellem Stat og Kommune; det er et Standpunkt, der under normale Forhold absolut maa bevares, og

som selv under saa unormale Forhold som de nuværende ikke kan opgives; man kan ikke lægge det hele over paa Staten, og jeg gad ogsaa vidst, hvad Skattheyderne i Virkeligheden skulde kunne vinde derved. En helt anden Sag er det, at jeg og hele mit Parti mener, at i en Periode som denne, da — af de Aarsager, som saa ofte er angivet — enhver Byrde, der hviler paa den faste Ejendom, bliver saa knugende og tyngende haard, idet Udbyttet af den faste Ejendom er blevet saa stærkt forringet, ja, da maa Bestræbelserne i Hovedsagen gaa ud paa at lette Kommunernes Byrder. Der er ingen som helst Modsigelse imellem disse to Standpunkter.

Til den højtærede Statsminister skal jeg sige, at vi er jo ikke ganske klare over endnu, hvorhen Situationen bærer. I de labyrintiske Forhandlinger, der føres mellem den højtærede Regering og dens tidligere Støtteparti, har jeg i hvert Fald for længst tabt Ariadnetraaden; jeg er ikke i Stand til at se nogen klar Vejviser til, hvorhen det skal bære, jeg er heller ikke i Stand til at se synderligt af Princip deri.

For vort Vedkommende er Sagen jo klar. Vi kan acceptere enkelte Punkter af Ministeriets Kriseplan, uden dog at tillæge dem en afgørende Betydning, men vi maa vende os imod Kriseplanen som Helhed, fordi den er bygget paa en Forøgelse af Formuebeskatningen og bygger paa direkte Tilskud til Erhvervene, fordi vi mener, at den ikke kan give noget virkeligt og væsentligt Bidrag til Afhjælpning af Krisetidens Vanskeligheder, men paa mange Punkter blot vil forværre disse. Vi nærer ogsaa nu som før en afgjort Mistillid til det højtærede Ministerium og betragter det Forbliven som skadelig i den nuværende Situation, skadelig, fordi det er en saa udpræget Klasseregering, som det er, og paa Grund af det hele Klassesynspunkt, det nødvendigvis maa anlægge, ikke er i Stand til paa virksom Maade at varetage det ganske Samfunds Interesser; skadelig ogsaa, fordi det ganske savner Blik for det væsentlige, der bør gøres i en Situation som denne, nemlig at nedsætte de offentlige Byrder gennem en Udgiftsnedsættelse. Her vil Ministeriet jo ikke yde noget som helst væsentligt Bidrag, det er for længst blevet os klart, og det er det, som Situationen foreskriver fremfor alt andet.

Derfor anser vi Ministeriets fortsatte Eksistens for en Fare, ikke mindst under den nuværende Krisesituation. Et Forslag som det, Ministeriet har stillet, Kriseværnsforslaget, hører ind under den Kategori,